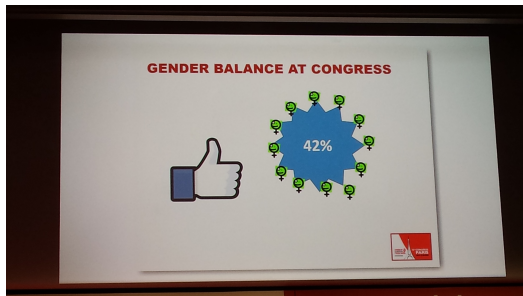

Crònica del segon dia del congrés de la CES. 30.9.2015

El segon dia de congrés començava amb la resolució sobre la millora de l'equilibri de gènere dins la CES. Aprovada gairebé per unanimitat i tan sols amb 5 abstencions, aquesta resolució

garanteix que a meitat del nou mandat s'adoptaran les esmenes estatutàries necessàries per garantir que als òrgans estatuaris de la Confederació europea hi hagi un equilibri i que la representació de les dones en cap cas estigui per sota del 40%, i que les organitzacions afiliades garantiran que pel Congrés de 2019 aquestes regles seran respectades pel que fa les

nominacions. Una manera immillorable doncs d'entrar en la fase adreçada als continguts i al pla de treball d'un congrés que al cap i a la fi te com a títol 'Una societat justa'.

Una altra prioritat pels sindicats europeus i per la societat més solidària que comparteix el projecte europeu és el de la crisi de refugiats. L'estremidor testimoni d'Aida Hadzialic, ministra sueca d'educació secundària i superior i d'Oumar Diakhby militant del Comitè de treballadors sense papers del sindicat belga CSC, convidaven a entendre millor l'experiència dels refugiats i refugiades que arriben a les nostres ciutats i pobles en busca d'una oportunitat per a sobreviure. Com recordava Oumar, aquest primer pas no posa fi a les penalitats a les que tan sovint és veuen sotmesos els migrants, sinó que es perpetua en la necessitat de lluitar i d'organitzar-se per aconseguir que es respectin els propis drets i que les circumstàncies del desconeixement i de la manca de l'arrelament no s'acabi per convertir en una excusa per l'exploació laboral. En aquest sentit la intervenció del Secretari General de la Confederació Alemanya de Sindicats, Reiner Hofmann, anunciant un acord entre patronal i sindicats per garantir als refugiats les mateixes condicions que a tots els altres treballadors i treballadores suposava una novetat interessant.

La resolució de la CES posa l'accent sobre la manca de preparació dels estats europeus a l'hora d'acollir i gestionar l'arribada dels refugiats i fins a quin punt els recursos existents s'han vist minvats per les retallades de la política d'austeritat. Per això cal millorar les capacitats i intervenir també mitjançant la cooperació per a construir solucions per a fer front a les condicions de violència i extrema precarietat que empenten les persones a fugir dels seus països en contra de la seva voluntat. La lluita proactiva contra la intolerància des de les 90 confederacions és una de les apostes més fortes per aquest mandat, i així va quedar constància amb l'aprovació de la resolució per unanimitat. Tot i així s'ha de dir que el tema de

votar en un congrés amb 500 delegats i delegades de gairebé 40 països diferents no és tan senzill. D'això deixava constància el President de la CES, el Secretari General Ignacio F. Toxo, quan a mig matí recordava les dificultats per procedir amb les esmenes, però també per a regular el nombre i temps de les intervencions dels delegats i delegades.

El primer pilar del Programa d'Acció 'Una economia forta per als treballadors' era presentat pel Secretari Confederal polonès Józef Niemic. El format una mica atípic del Congrés preveu

que el debat no tan sols es desenvolupi mitjançant les esmenes al text, sinó també en el marc d'unes taules rodones en les que els líders sindicals situen els principals reptes. Així els Secretaris Generals del DGB, de la UGT, del SAK, del NSZZ i d'altres organitzacions analitzaven la qüestió de l'ocupació de qualitat en un breu debat que donava pas a les esmenes i propostes. Abans però, se li donava la paraula al Director

General de la patronal europea, Business Europe, Markus Breyer, que recollia el caràcter evocador i poc realista de les intervencions del dia anterior dels Presidents de la Comissió i del

Consell. Sembla que quan aquests líders visiten els congressos sindicals, son abduïts de manera irremissible per una sobtada vocació sindical que per desgràcia sovint de caràcter força perible. En el cas del company Breyer la seva defensa del paper del model social probablement no durés gaire més que el viatge a la porta de la Maison de la Mutualite, i les seves

conviccions en aquest sentit van poc més enllà del color de la corbata, com s'encarregava de recordar el magnífic caricaturista que acompanya des de la pantalla central el desenvolupament del congrés.

Les intervencions i esmenes del primer bloc, sempre apel·lant al rigor i la paciència del SG confederal de CCOO, feien avançar el matí del congrés, motejades amb dues ponències especialment estimulants. L'actual Director

General de l'Organització Internacional del Treball (OIT) i anterior Secretari General de la Confederació Interancionaal de Sindicats (CSI), Guy Ryder, posava l'atenció sobre la necessitat del sindicalisme de renovar-se. "La pregunta és si amb els reptes amb els que ens hem de confrontar els sindicats poden seguir essent els mateixos". És necessari superar un model d'organització que

encara és massa semblant al de fa 30 anys quan les condicions eren ben diferents. En aquest sentit la OIT empen un debat sobre l'ocupació del futur, les condicions de producció el futur

del treball que pretén posar al dia l'organització i adequar-la als reptes que es plantegen en el nostre futur immediat. La CSI i la OIT depenen l'una de l'altre, i si ho fan bé tindran èxit juntes,

però si ho fan malament també patiran juntes el fracàs. En la seva intervenció el Secretari General de la Confederació Sindical Americana i bon amic de les CCOO de Catalunya, Víctor Báez, recordava fins a quin punt les polítiques neoliberals que estem experimentant a Europa son les mateixes que es van aplicar a Sud i Centre Amèrica i com aquestes fan créixer la desigualtat i ataquen les condicions i la dignitat dels més vulnerables.

No hi ha cap altra alternativa que desenvolupar un sindicalisme global que faci front al repte de garantir els drets dels treballadors i el respecte a la voluntat democràtica de la ciutadania.

Les votacions que aprovaven el primer eix del programa d'acció era aprovat per una àmplia majoria i donava pas al segon: 'Sindicats més forts per a protegir els valors democràtics i la democràcia en el treball'. La introducció feta pel Secretari General Djunt Patrick Itschert donava pas a una sessió interactiva sobre els Comitès d'Empresa Europeus i la democràcia al treball amb intervencions de líders sindicals europeus. Pel mig s'oferia la possibilitat de visitar els diferents estands organitzats a la 3a planta de l'edifici on també es convidava a fer-se fotos per qüestions lamentablement tan esteses també a Europa com la violència de gènere, o per donar visibilitat

a lluites tan importants com la de les nostres confederacions contra lleis que oprimeixen la llibertat d'expressió o de vaga i que amenacen a delegats i delegades que no han fet més que utilitzar el seu dret a la mobilització. Així els processos encara oberts contra els 8 d'Airbus o d'altres comporten una situació de precarietat i d'injustícia que no es acceptable en una

Unió Europea que apel·la en la seva Carta Social a uns valors i drets fonamentals que no es poden deixar alienar.

La tarda d'aquest segon dia de congrés conclouïa per la delegació de CCOO amb la visita i homenatge als lluitadors de 'La Nueve'. La novena companyia de la 2ª divisió blindada estava integrada majoritàriament per republicans espanyols, socialistes, anarquistes i del POUM català, i comandada pel capità francès Raymond Dronne. A les nou de la nit del 24 d'agost de 1944 la Nueve irrompia al centre de París per la Porta d'Itàlia i arribava a la plaça de

l'Ajuntament. Així doncs l'alliberament de París era encapçalada per uns republicans que continuarien lluitant fins arribar al niu de l'àguila i perdre pel camí prop de 130 dels soldats 'anàrquics i antimilitars' que cada vegada més ocupen el lloc que els pertoca a la història del l'antifeixisme.

